

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 489 ■ 24 Haziran 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

10 fabrikada 5800 şişecam işçisi grevde

Kazanana kadar grev

Soma'da yaşanan madenci katliamının ardından işçilerin ve yoksulların öfkesi her fırsatta açığa çıkıyor. Soma madencileri hükümete, muhalefete ve sendikaya öfkeli. Tarsus'ta araçlarını bağlayan polise kızan 1500 tarım işçisi Adana-Mersin karayolunu trafiğe kapattı. Toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlayamayan 5800 Şişecam işçisi ise greve çıktı. Kristal-İş Sendikası'na

bağlı işçiler ortalama 9 lira 24 kuruş saatlik ücret alıyor. Cam işçilerinin eline net 1500 TL geçiyor. Buna rağmen patron ücret zammı ve iyileştirme zammı gibi hiçbir talebi kabul etmedi. Şimdi, Şişecam işçisi grevde! Şimdi, tüm gücümüzle grevi destekleme zamanıdır! Şimdi, güçlerimizi birleştirme zamanıdır! Yaşasın grev! Kazanana kadar mücadeleyle!

**Cumhurbaşkanı
devletin genel
müdürüdür**

sayfa 2

**Her on kişiden biri
işsiz**

sayfa 6

**Balyoz darbecileri
suçludur**

sayfa 4

**Kitleysel yeni bir
sol için**

sayfa 6

Sağcı bir muhalefete ihtiyacımız yok!

Faşist MHP'nin başkanı Devlet Bahçeli 'nazik bir dönemden geçiyoruz' diyerek Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde tek seferlik bir ittifak kurulabileceğini söyleyerek ilk sinyali vermişti. Yıllardır başta Kürt sorunu ve 'çözüm' görüşmeleri olmak üzere, politik tartışmalara verdiği tepki de MHP çizgisiyle uyuşan CHP de hemen bu sinyalin üzerine atladı. Uzun süredir düşlenen ittifak resmen kuruldu. Bugün 'çatı aday' diye normalleştirilmeye çalışılan şey esas olarak MHP-CHP ittifakıdır.

MHP faşisttir!

MHP faşist bir partidir. Kurulan ittifakın temeli MHP'nin sıradan bir parti olmaya başlaması değil CHP'nin sağcı politikalarıyla giderek MHP çizgisine yaklaşmasıdır. Bu ittifaktan kârlı çıkan faşist MHP'dir.

İttifak yerel seçimlerde fiilen kurulmuştu. İki parti birlikte çalıştı. Kılıçdaroğlu ve CHP'liler seçim çalışmalarında kurt işaretleri yaptılar, Fethiye, Urla, Giresun'da yani CHP'li belediyelerin olduğu yerlerde ülkücü faşistler HDP binalarına saldırırken CHP'liler de onlara katıldı. Seçim sonuçlarına itiraz edilen Ankara ve birkaç şehirde daha CHP ve MHP'liler "omuz omuza" polisle çatıştı. MHP yerel seçimlerde 2009 yerel seçimlerine göre oylarını %1 arttırdı. Cumhurbaşkanlığı seçimleri için de MHP, kendi adayı olan Ekmeleddin İhsanoğlu'nu CHP'ye kabul ettirdi. Şimdi yeniden birlikte seçim çalışması yapacaklar. Bu ittifak sürecinde MHP, CHP'nin tabanını kendi politik hattına yani faşist politikalara kazanıyor. CHP içerisinde hala var olduğu söylenen sol kanat ise sessiz. Ekmeleddin İhsanoğlu'na itiraz eden kanat ise koyu ulusalcı kanat. İtirazları adayın sol olmamasına değil İslamcı kökenden biri olmasına. Faşistlerle işbirliği yapılmasına itirazları yok.

Anti-Erdoğancılığın bugünkü somut yansıması, Cumhurbaşkanlığı seçiminde, MHP'nin de desteklediği bir aday etrafında kampanya örmektir. Bu, Türkiye'de "muhalefetiz" diye gezinenlerin varacağı en dip noktadır.

Bundan daha vahim bir dönüşüm hayal bile edilemez. Varsın birileri Erdoğan'a karşı ırkçılarla, faşistlerle işbirliği yapsın. Biz, MHP'nin faşist olduğunu, kapatılması gerektiğini, hem Erdoğan'a hem de faşistlere, milliyetçilere ve ulusalcılara karşı sokakta işçi sınıfını ve tüm ezilenleri mücadeleye hazırlayan bir cumhurbaşkanlığı kampanyasını örgütleyeceğiz.

AKP vermedi mücadele kazandırdı

Darbelerin yargılanıp cezalandırılması AKP Hükümeti'nin bir lütfü değil, darbenin ardından 30 yıldır mücadele eden Kürt özgürlük mücadelesinin, Cumartesi Anneleri'nin, Başörtüsü için mücadele eden kadınların, 12 Eylül'ün getirdiği örgütlenme ve grev yasaklarını delen işçi mücadelesinin kazanımı oldu. Daha da önemlisi Ergenekon davası sürecinde bir araya gelen darbe mağdurlarının hiçbir ayırım gözetmeden tüm darbelere karşı verdikleri mücadelenin bir sonucu. Özellikle 2010 yılında referanduma götürülen Anayasa'nın değişmesinde büyük katkısı olan "Yetmez ama Evet" kampanyasının da başarısıyla referandum %58 evet oyuyla sonuçlandı. Böylece Anayasada muvazaf subayların sivil mahkemelerde yargılanmasını engelleyen madde ve darbelerin dokunulmazlıklarını koruyan geçici 15. Madde kaldırılarak darbelerin yargılanmasının yolu açılmış oldu.

En başta CHP ve ardından tüm ulusalcı sosyalistlerin karalamaya çalıştığı "yetmez ama evet" kampanyası ve bu kampanyayı örgütleyen DSİP'in ne kadar haklı olduğu bir kaç yıl içinde açığa çıktı.

Faili devlet

2014'te "Faili Devlet" temasıyla düzenlenen 5. Trans Onur Haftası, İstiklal Caddesi'nde yürüyüşle sonlandı. Boğaziçi Köprüsü'ne gökkuşağı bayrağı asılmasıyla başlayan hafta; başlangıca yakışır bir görkemle sonlandı. Binlerce kişi bir kez daha "Travestiyi, buradayız, alışın, alışın gitmiyoruz" dedi. Hafta boyunca ise pek çok panel,

toplantı, forum yapılarak "faili devlet" teması masaya yatırıldı.

2014 LGBTİ Onur haftası: Onur haftası 23-29 Haziran'da yapılacak. Bu yılki tema "TEMAS." Türkiye'de 20 yıllık köklü bir geçmişe sahip olan LGBTİ hareketi Onur haftası kapsamında homofobiden interseks, LGBTİ mahkumlardan evlat edinmeye onlara toplantı, atölye düzenleyecek.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri

Cumhurbaşkanı devletin "genel müdürüdür"

Cumhurbaşkanı seçimleri yaklaşırken adaylar netleşmeye başladı. CHP, MHP'nin adayı Ekmeleddin İhsanoğlu'nu aday gösterdi. CHP sanıyor ki İslami kökenden gelen birisini aday gösterirse AKP tabanından oy kazanabilir. Oysa AKP'ye oy verenler için neden Erdoğan'a oy vermemelerinin cevabını verebilecek bir aday değil İhsanoğlu. Kim olduğunu, toplumun ayrıştığı konularda ne düşündüğünü kimse bilmiyor. Böyle bir adayın alacağı oy muhtemelen herhangi bir başka adayın çıkarılması durumunda alınacak oydan daha fazla olmayacak. AKP tabanının pek de haz etmediği devlet bürokrasinin en tipik temsilcilerinden birinin CHP ve MHP'nin beklediği oyu alması mümkün değil. Siyaset anlam-sız taklitlerle değil politik tutarlılıkla yapılabilir ancak.

Diğer yandan HDP'nin bir CHP milletvekiline adaylık götürmesi de CHP'nin bir muhafazakâr adaya adaylık götürmesi kadar anlaşılabilir bir durum. HDP, CHP'den oy almayı amaçlıyor anlaşılır. Oysa yapılması gereken AKP ve CHP'nin emekçi kesimlerine seslenebilecek, kadınların ve eşcinsellerin destek verebileceği, milliyetçiliğin altında ezilen bütün Türkiye halkalarının oy verebileceği bir adaydır.

Cumhurbaşkanlığı makamı, yürütme üzerinde fazla bir

etkisi olmayan, devlet bürokrasinin en tepesi. Hani Erdoğan, Kılıçdaroğlu için genel müdür diyor ya cumhurbaşkanı da devletin genel müdürüdür! Bürokrasinin seçimle işbaşına gelmesi atanmasından biraz daha demokratiktir ve her seçimde toplum politikleşir. Ancak bürokrasinin "genel müdürünü" seçmek meclis ve belediye seçimleri kadar hayatlarımızı etkileyecek bir seçim olmayacak. Bu seçim bizi önümüzdeki genel seçimlere hazırlık olması açısından, toplumun eğilimlerini görme ve buna göre sol bir alternatif yaratmanın stratejilerini geliştirmek açısından ilgilendiriyor.

Yeniden basgeç

Son seçimlerde CHP-MHP ittifakı için hiçbir politik omurgası

olmayan ve sadece AKP olmayan adaya oy verilmesini söyleyen basgeç kampanyasının bir benzeri daha Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yapılacak. Türkiye genelinde basgeç ne kadar etkili oldu bilmiyoruz ama Ankara ve İstanbul'da etkili oldu. Öte yandan AKP tabanını ise AKP'ye iten bir kampanya oldu bu. İhsanoğlu için daha şimdiden propaganda başladı. Bir yanda Erdoğan'ı öbür yanda İhsanoğlu'nu anlatan capsler dolanıyor sosyal medyada. Hiçbirisi politik değil ve CHP seçkinciliğini yansıtıyor. Erdoğan'ın dil bilmediğini, İhsanoğlu'nun ise 4 dil bildiğini, Erdoğan'ın devlet yönetiminden alamadığını, İhsanoğlu'nun iyi bir diplomat olduğunu anlatan bir propagandanın kazanması şansı yok.

Her on kişiden biri işsiz

Mart ayında işsizlik oranı %9,7 oldu. Yani iş arayan her on kişiden birisi iş bulamadı. Yüksek bir rakam. İşsizliğin yüksek olmasının sosyal ve siyasi bir dizi sonucu var.

Ama istihdam piyasalarına bakarken sadece işsizlik oranına bakmak yanıltıcı oluyor. Çünkü işsizler ve bir işi olanların yanında bir de işi olmasa bile iş aramayanlar var. Bir işi olup çalışanlar ve işi olmayıp iş arayanların toplamına işgücü deniyor. Yani çalışma hayatıyla hiç ilgisi olmayanlar eğer "yahu ben de çalışayım; para kazanayım, daha iyi bir hayatım olsun" diye düşünürse, işsizlik oranı çok daha yüksek olacak.

Son bir sene içinde işgücünde (yani bir işi olup çalışanlar ve işi olmayıp iş arayanların sayısında) 1.73 milyonluk bir artış oldu. Bir işi olanların sayısı 1.48 milyon arttı, geri kalan 250 bin kişi ise işsizler ordusuna eklendi.

İşgücünün çalışma yaşındaki nüfusa oranına işgücüne katılma oranı deniyor. Türkiye'de bu oran %50. Yani çalışma yaşındaki nüfusun yarısının bir işi yok ve iş de aramıyor. Bu vahim tablo Türkiye ekonomisinin ve siyasetinin bir sonucu.

İşçiler yerine aynı işi makineler yapabilecekse, makineler tercih ediliyor. Bu uzun zamandan beri böyle. Faiz oranlarının çok yüksek TL'nin değerinin nispeten düşük olduğu 1990'lı yıllarda Türkiye yeni yatırımlardan ve üretimden uzaklaşıp ithal ürünlerle yaşar hale gelince, yeni iş yaratılmaz olmuştur. Var

TÜRKİYE İŞ KURUMU İL MÜDÜRLÜĞÜ

olan üretimi yapmak için işçilerin yerine ucuzca ithal edilen makineler tercih edilmişti. 2000'li yıllarda ise tüm dünya gibi Türkiye de Çin'in düşük ücretli işgücü ile ürettiği ürünleri kullanmaya başladı. Faiz oranlarının düşmesi de kredi kullanarak makine alımını cazip kıldı. Bunların sonucunda sanayi sektörü giderek daha az istihdam yaratır hale geldi. Son bir sene içinde iş bulan toplam 1.5 milyon çalışanın sadece 282 bini sanayi sektöründe iş buldu.

İş sahibi olmak dertlerin bittiği anlamına gelmiyor. İşsizlik ciddi bir sorun iken, bir iş bulanlar bu kez çalışma koşullarındaki zorluklar, uzun çalışma saatleri ve düşük ücretlerle karşı karşıyalar. Yoksa Şişecam'ın 10 fabrikasında çalışan 5800 işçi son yılların en kitlesel grevine durduk yerde mi çıktı?

Asker Hakları raporu yayınlandı

Asker Hakları'nın hazırladığı **Zorunlu Askerlik Sırasında Yaşanan Hak İhlalleri II** adlı rapor 16 Haziran 2014

Pazartesi günü basına ve kamuoyuna duyuruldu. Toplantıya TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı, AK Parti Sakarya Milletvekili Ayhan Sefer Üstün de katıldı. Rapor geçen yılki gibi www.askerhaklari.com sitesine gelen başvurular temelinde hazırlandı. Rapora konu 653 başvurudan önce çıkan bazı başlıklar şöyle:

- Her 12 askerden biri intiharı düşünüyor.
- Asker intiharları, sivillerden 2,5 kat fazla.
- TSK sivil denetime açılmadıkça insan hakkı ihlalleri sürecek.
- Asker haklarının en çok ihlâl edildiği il Ankara.
- Kamu Denetçiliği Kurumu asker hakları konusunda etkin rol oynamalı.
- Disiplin Koşullarının kaldırılması önemli bir reform.

Rapordan Önemli İstatistikler

- Başvuran askerlerin % 42'si hakaretten, %30'u dayaktan, %28'i orantısız cezalardan, %24'ü sağlık hizmeti alamamaktan, %14'ü aşırı fiziksel aktiviteye zorlanmaktan, %14'ü tehdit edilmekten, %7'si rütbeli personelin

şahsi işlerine koşturulmaktan, %7'si uykusuz bırakılmaktan şikâyetçi.

- Ölüme ilişkin 36 şikâyetin sebeplere göre dağılımı şöyle: 24 tane şüpheli intihar vakası, 6 tane kötü muamele ve tedbirsizlik sonucu intihar, 2 tane intihar, 3 tane eğitim zayıyatı, 1 tane dayak sonucu ölüm.

- Toplam 653 şikâyetin 82 tanesinde başvuru, kendisinde kalıcı fiziksel hasar oluştuğunu, 115 tanesi kalıcı ruhsal hasar oluştuğunu belirtti.

Faşizm ve Büyük Sermaye/Daniel Guerin

Hükümetin giderek artan bir hızla otoriterleşmesi ve işçi düşmanlığının teşhir olmasıyla daha da yaygınlaşan; otoriter, milliyetçi veya ırkçı eğilimler barındıran her siyaseti 'faşist' addederek, faşizmin gerçek tabiatını görmemizi engelleyen ve bu kavramı banalleştirerek bugün hem Türkiye'de hem Avrupa'da önlenemez bir yükselişe geçen faşizm dalgasıyla mücadeleyi güçleştiren söylemlere karşı, Daniel Guerin'in Faşizm ve Büyük Sermaye'si sanki dün yazılmışçasına geçerliliğini koruyan bir kaynak. 1936'daki ilk baskısından sonra, Faşizmin iki devlette örgütlü ve iktidar olduğu koskoca bir İkinci Dünya Savaşı deneyimine

Her baskıcı rejim faşizm değildir

rağmen, faşizmin anlaşılmasında, faşizmin kategorik olarak değişmez özelliklerinin, yaşandığı ülkelerin iç dinamiklerine bağlı olarak değişen görünümüne olan üstünlüğünü vurgulamak için revize etmeyi reddetmesi ise faşizmi diğer otoriter rejimlerden ve ve şiddet biçimlerinden ayırmak konusunda neden ısrarcı olmamız gerektiği sorusuna verilebilecek en iyi cevap herhalde.

Daniel Guerin başta antifaşist tahlilleri olmak üzere, devrimci mücadeleyi ilgilendiren her alanda yazıkları ve verdiği politik mücadele ile hem militan hem entellektüel bir devrimci.

Guerin, faşist hareketlerin doğrudan işçi hareketlerini dağıtmak için bizzat büyük sermaye eliyle palazlandırıldığı gerçeğini inanılmaz bir tarihsel nesnellikle gözler önüne sererek, Avrupa'da faşist hareketlerin işçi sınıfının desteği ile iktidar olduğu

yönündeki, sıkça sağcı ve merkezietçi hükümetlerin tümüne 'faşist' diyebilmeye zemin yaratmak için kullanılan yaygın yanılgıyı darımağın ediyor.

Faşizm ve Büyük Sermaye faşizmin siyaset bilimcilere bırakılması gereken teknik bir tartışma değil hepimizi doğrudan ilgilendiren bir politik illet olduğunu bizlere hatırlatır nitelikte bir netlik ve sadelikle kaleme alınmış. Guerin, faşizmin büyük sermayeyle olan dolaysız ilişkisinin ayırıcında olmanın, sınıflı toplumda faşist telikinin her daim pusuda olduğunu unutmamamız ve faşizme karşı sürekli bir mücadele inşa edebilmemiz açısından elzem olduğunu, seksen sene öncesinden, bir parça olsun güncelliğini kaybetmemesini sağlayan bir materyalizmle bizlere aktarıyor.

Deniz Güngören

DÜNYA

Fransa'da demiryolu işçileri grevde

Fransa'da demiryolu işçileri hükümetin trenleri işleten SNCF ile altyapı hizmetleri sağlayan RFF'yi birleştirme planına karşı çıkıyor. Hükümetin demiryolu reformu 1997'den önce birleşik olan ve yine "borçları azaltmak" bahanesiyle ayrılan iki kurumun yine aynı gerekçeyle birleştirilmesi anlamına geliyor. Ülkedeki sendikalar ise bu reforma karşı çıkarak yaygın ve etkili bir grev başlattılar. CGT, Unsa ve SUD sendikaları öncülüğündeki grev, ülkedeki pek çok tren hattının ve hızlı tren seferlerinin durmasına neden oldu. Sosyal demokrat Sosyalist Parti'nin iktidarında dayatılan bu reform tüm Avrupa çapında demiryollarının özelleştirilmeye çalışılması planının bir parçası. Hükümet özelleştirmeye 2019'da başlamayı hedefliyor. 50-55 yaşlarında emeklilik gibi önemli sosyal hakları bulunan demiryolu işçilerine saldıran hükümet reformu meclisten geçirse de mücadele devam ediyor.

Yunanistan: Naziler sosyalistleri susturamadı

Yunanistan'daki Sosyalist İşçi Partisi'nin (SEK) 3 üyesi ülkede yükselen ırkçılığa karşı yazdıkları yazılardan dolayı faşistler tarafından mahkemeye verilmiş ve ölümle tehdit edilmişlerdi. Geçen hafta sosyalistler mahkeme tarafından suçsuz bulundular. Sosyalistler davaya büyük bir faşizm karşıtı kampanya ile karşılık verdiler. Medya çalışanları sendikası da faşistlere karşı basın özgürlüğünü savunarak ırkçılık karşıtlarının yanında yer aldı.

İrkçılık ve Faşist Tehlikeye Karşı Hareket'in önde gelen aktivistleri olan 3 devrimci sosyaliste açılan dava aslında bu kampanyanın Yunanistan'da bulunduğu destekten kaynaklanıyor. Faşizm karşıtlarının mücadelesi hükümeti Altın Şafak hakkında soruşturma açmaya zorlamış ve birçok lideri tutuklanmıştı.

Yunanistan'da ekonomik ve politik kriz derinleştikçe bir yanda radikal sol öbür yanda ise faşistler yükseliyor. Başbakan Samaras yükselen radikal sol karşısında Altın Şafak ile mücadele etmek istemese de ülkede sosyalistlerin ve sendikaların verdiği ant-faşist mücadele hükümeti faşist partiye karşı adım atmaya zorluyor.

Kapitalizmin suç dosyası

Yoksullar erken ölür

Kapitalizmde yaşam sürenizi satın alabilirsiniz. Şaka değil.

Mide kanseri bilinen en çok kanser türleri arasında ilk üçte yer alıyor. Mide kanseri ile beslenme alışkanlıkları arasında bir bağ olduğu da bilimsel çalışmalarla kanıtlanmış.

Günümüzde, kıtalar arası bile gıda maddeleri transferi yapılıyor. Bu transfer için ise, normalde birkaç gün içinde bozulan gıdalara koruyucular

ekleniyor. Son yüzyıl içinde kullanılmış olan koruyucuların neredeyse yarısı kanserojen durumda olsa da, düşük oranda riskli kabul edilen bazı maddeler kullanılmaya devam ediyor. Milyonda bir riski olan bir madde, bir milyon kişiden birinde kansere yol açıyor demek. O kişinin yaşam hakkı, gıdanın çok uluslu şirketlerin karları için kabul edilebilir bulunuyor.

Hazır gıdalardan kaçınarak, yaşam kalitesini yükseltmek

mümkün gibi gözüktüyor. Ne var ki, bu da çok gerçekçi değil. Genetiği değiştirilmiş organizmalar, raflardaki yerini çoktan almış durumda. Üstelik, sebze ve meyveler de benzer koruma aşamalarından geçiriliyor.

En iyi alternatif ise, organik besinlere yönelmek. Oysa, organik besinler en iyi ihtimalle organik olmayanlara göre dört kat pahalı. Dört kişilik bir ailenin açlık sınırının 1.020 lira olduğu düşünüldüğünde, organik beslen-

meye çalışan bir aile ayda yaklaşık 4.000 lirayı sadece beslenme harcamalarına aktarmak zorunda.

Yeşil devrim adıyla, gıda sektörünün "yüksek verimli" üretimi teşvik edildiğinde bunun gıda üretimini arttıracağı ve açlığa çözüm olacağı iddia ediliyordu. Oysa, değişen tek şey, çok uluslu gıda şirketlerinin ve yerel kapitalistlerin gıda piyasasına hakimiyeti ve kullanılan kimyasalların kanser oranlarını arttırması oldu.

Gıda ürünlerinin üretiminde verimini, ulaştırma ve saklanmasında raf ömrünü arttırmayı amaçlayan yöntemler yüzünden aslında hemen hemen bütün kanser türlerinde ciddi bir artış var.

Eğer, ayda kişi başı bin liraya (ve bu ürünlere ulaşmak için gereken zamana) sahipseniz, pek çok kanser türüne yakalanma riskinizi ciddi derece düşürebilirsiniz. Ve gerçekten, hayatınıza ekleyeceğiniz yaklaşık 10 yılı satın alabilirsiniz!

BİR DAHA ASLA!

AKP serbest bıraktırsa da...

Balyoz darbecileri suçludur

Anadolu 4. Ağır Ceza Mahkemesi, Anayasa Mahkemesi'nin Balyoz Darbe Planı davasında sanık olan 236 başvuru hakkında verdiği hak ihlaline ilişkin kararı sonrasında, darbecilerin tahliye taleplerine olumlu yanıt verdi. Aralarında emekli Orgeneraller Çetin Doğan, Ergin Saygun, İbrahim Fırtına, Bilgin Balanlı ve Şükrü Sarıışık, emekli Oramiral Özden Örnek, emekli Koramiral Mehmet Otuzbiroğlu ve MHP İstanbul Milletvekili Engin Alan'ın da bulunduğu sanıkların infazı durdurulacak ve yargılama yenilenecek.

Anıtkabir'e koşup hesap sorma çağrısı yaptılar

Serbest bırakılan komutanlar ilk iş olarak Anıtkabir'e gittiler. Faşist MHP'nin vekili Engin Alan, "bu alçaklığı yapan, planlayan, destekleyen ne kadar namussuz varsa" hesap vereceğini söyleyerek "Hodri meydan" dedi. Çetin Doğan ise darbeci olmadığını, "Mustafa Kemal'in askeri" ve "Atatürk devrimcisi" olduğunu dile getirdi, "Bu dava ancak bu

davayı kurgulayanlar içeri girdikten sonra bitecek" diye konuştu. Genelkurmay Başkanlığı, CHP, MHP ve tüm ulusalcılar ise kararı "zafer" olarak gördü.

Paşasının Başbakanı ve AKP'liler ne dedi?

Tayyip Erdoğan, Balyozculara seslenerek "Biz onlardan teşekkür bile beklemiyoruz. Sadece bu ülkede kimin hukuk ve demokrasi mücadelesi verdiğini görsünler" diyerek, "darbecilere karşı dik durduklarını" iddia etti. Komutanların AİHM'e gitmeleri durumunda aynı sonucu alamayacaklarını belirten Başbakan, "Biz Türkiye olarak belli bir bedel verirdik ve içerde kalmaya devam ederlerdi" dedi. Bülent Arınç da "bireysel başvuru" hakkına vurgu yaparak darbecilerin serbest kalmasını AKP'nin başarısı olarak aktardı.

AKP'li Şamil Tayyar ise "Sanıklarla ilgili hangi noktalarda hak ihlali olmuş ise o noktaları yeniden yargılanması söz konusu. Ayrıca bu bir tahliye beraat kararı değil" diye konuştu. Mehmet Ali Şahin de benzer şeyler söyledi.

2008 yılından itibaren darbelere karşı yüzbinlerce insan harekete geçti

Balyozcuları nasıl yeneceğiz?

AKP bugün, yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarını engellemek ve halktan çaldığı paraların soruşturulmasını durdurmak için, bu operasyonların "paralel yapının kumpası" olduğunu iddia ediyor. Başbakan "Balyoz davasını alelacele hallettiler. Ergenekon'da halen gerekçeli karar hazırlanmadı. Burada bir katakulli olduğu çok açık. Bu davalarda haksızlığa uğrayan insanlar var. Çok ciddi sayıda tutuklu insan var. Bütün bu davalarda intikam hissiyle hareket ettiler. Kısacası paralel yapı bu davalarda görevini icra etti" dedi. Hükümet, darbe davalarını, iktidarının devamı için ittifaklarını bozup yeniden yapılandırabileceği bir koz olarak kullanıyor.

2010 yılının başında Taraf

gazetesinde darbe planlarının açıklanmasının ardından, içinde DSİP üyelerinin de bulunduğu Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu aktivistleri mahkemeye suç duyurusunda bulunmuştu. İstanbul'da yoğun kar yağışı altında binlerce kişi askeri vesayete karşı gösteri yapmıştı. Cuntacıların ceza aldığı yargılama böyle başladı.

2008-2010 yılları arasında Türkiye'nin onlarca şehrinde yüz binlerce kişi Ergenekon ve Balyoz gibi darbe planlarına karşı sokağa çıkmış ve askeri vesayet rejiminin ipini çekmişti. Darbe planlayanlar, ülkeyi cuntalarla ve acımasız baskı ve şiddet ortamıyla yönetmek için kanlı provokasyonlar planlayanlar suçludur. Bugün darbe karşıtlarının bir kez daha sokak-

larda olması, darbeci generalleri serbest bırakan AKP'den hesap sormak ve askeri vesayetin dirilmesini engellemek için son derece önemli.

Balyoz darbecileri ne yapmayı planlıyordu

AKP iktidara geldikten sonra, 2002'nin son günlerinde cunta, 28 Şubat sonrası yeni bir darbe için harekete geçmişti. Aralık ayının son günlerinden 2003 Mart'ına kadar yapılan hazırlıkların ardından "Balyoz Güvenlik Harekât Planı" adı konulan darbe girişimi hazırlandı. 5 bin sayfayı bulan ve cuntanın bizzat kendi kaydettiği CDlerde, 29'u general toplam 161 subayın katıldığı seminerlerde kimlerin nasıl gözaltına alınacağından hükümete kimlerin getirileceğine kadar darbenin en ince ayrıntısına kadar planlandığı görülmüştü.

Balyozcular, esin kaynağı olarak 12 Eylül darbesinin koşullarını oluşturmak için devreye sokulan "Bayrak Güvenlik Harekât Planı" model almıştı.

Balyoz planı kapsamında, TSK'nın jetinin düşürülmesiyle Yunanistan'la savaş provokasyonu, oluşturulan cübbeli ve sarıklı grupların yeşil bayraklarla gösteriler yapıp askeri müzelerle saldırtılması, hava üslerine şeriatçı gruplar tarafından saldırılar düzenlenmesi ve camilerin bombalanması gibi birçok kanlı eylem planlanıyordu.

Darbeden sonra "tutuklanacak" ve "faydalanılacak" gazeteciler, toplu tutuklama dalgalarıyla stadyumlara 200 bin kişinin doldurulması ve darbeye karşı direnişin nasıl ezileceği dahi planlanmıştı.

Balyoz'un 1 numarası Çetin Doğan, darbe planını önce "harp oyunu" sonra "eğitimi planı" olarak yutturmaya çalışmıştı.

Darbecilere af yok!

Evren ve Şahinkaya'ya müebbet

12 Eylül darbesinin kanlı generalleri Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya muhtıra ve darbecilikten yargılanarak ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Rütbeleri sökülerek er rütbesine indirildi. Yazık ki darbe rejiminin kanlı diktatörleri haklarında verilen müebbet hapis cezasına rağmen yaşları ve sağlık durumları nedeniyle son günlerini hapis hane geçirmeyecekler. Ancak ilk kez "başarıyla sonuçlanmış" bir darbeyle ilgili ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verildi. Bu durum üç kez darbe, "post modern darbe", muhtıra ve e-muhtıralardan oluşan Türkiye Cumhuriyeti tarihinde askeri vesayet geriletilmesi açısından büyük önem taşıyor.

Bundan böyle Kenan Evren tarihe "işinde gücünde saygın bir general", "fahri doktor", "ressam" unvanlarıyla değil, itibarsızlaştırılmış, darbeci olarak geçecek. Daha da önemlisi her fırsatta toplumun kendi kendini yönetme yeteneğini aşağılayan, "görevlerini iyi yapamadıkları" gerekçesiyle meclisin kapısına kilit vurmaya alışkanlık haline getiren generaller artık darbe yapmayı akıllarından bile zor geçirecekler.

Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'nın yargılanmaları tüm darbecilerden hesap

solulmasının kapılarını açmakla birlikte mücadele yeni başlıyor. Generallerin dışında 12 Eylül darbesi öncesinde meydana gelen katliamların sorumluları yargılanmalıdır. Bahçelievler'de 7 TİP'li gencin öldürülmesinden, Maraş, Çorum'da Alevi yurttaşları ve pek çok aydını katleden MHP yargılanmalı ve kapatılmalıdır.

Darbeye rol oynayan tüm kuvvet komutanlarının mal varlıklarına el konulmalıdır.

Sadece kamu görevlileri değil darbeye rol oynayan tüm kurum ve kuruluşlar da hesap vermelidir. Darbe sonrasında Kenan Evren'e bir mektupla desteğini sunan TÜSİAD üyesi Koç Grubu, 1980'lerde askeri darbeyi canı gönülden alkışlayan sermaye grupları, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu halka hem hesap vermeli, hem de özür dilemelidir.

Sadece Evren, Şahinkaya'nın cezalandırılması sadece başlangıç; darbe sonrasında kurulan Bakanlar Kurulu üyelerinin ve başbakan Bülent Ulusu'nun itibarı geri alınmaya kadar; dönemin emniyet müdürleri, valileri, yargıçları, sıkıyönetim komutanları, tüm darbeciler yargılanıp kodese tıklıncaya kadar mücadele devam edecek.

Darbe karşıtları referendümden hemen sonra 13 Eylül 2010'da 12 Eylülcüler için suç duyurusunda bulundular

İnsanlığa karşı suç işlediler

Cuntacıların yargılandığı bu dava da tüm darbe davalarında görüldüğü gibi insanlığa karşı değil devlete karşı işlenen suçlar kapsamında değerlendirildi.

Oysa bugün herkes Kürt halkını "dağda kart, kurt sesleri çıkaran Türkler" olarak niteleyenlerin, Diyarbakır'da Kürtler'e karşı korkunç işkenceler yaptığını biliyor. "Asmayalım da besleyelim mi" diye gencecik çocuk-

ları astıklarımı duymayan kalmadı.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en kanlı darbesinin ardından 171 kişinin işkence sonucunda öldü, 650 bin kişi gözaltına alındı, 300 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü, 30 bin kişi sakıncalı bulunarak işten atıldı, 14 bin kişi vatan-daşlıktan çıkartıldı, 30 bin kişi sürgünde yaşamak zorunda bırakıldı.

Sadece Meclis'in değil sendikaların kapısına kilit

vuruldu. Sendikal ve grev yasakları getirildi.

Gazeteler ve kitaplar yasaklandı. Hrant Dink'i öldüren Ermeni düşmanlığı darbe döneminde pekiştirildi. 12 Eylül darbesinin yarattığı iklim, ırkçılık, Ermeni ve azınlık düşmanlığı, Kürt düşmanlığının da zeminini oluşturdu.

Kürt bölgelerindeki köyler boşaltıldı. Kürt Özgürlük mücadelesinin ileri gelenleri ve aydınları öldürüldü.

haftanın yorumu

Demek ki darbeci yokmuş

Ben üç seçimdir AK Parti'ye oy vermiş olan ve böyle yaptığım için çok memnun olup seneye yine aynı şeyi yapacağımdan kuşku duymayan bir seçmen olsaydım, kafam biraz karışmış olurdu şu günlerde.

"Şu askerlerle ilgili olarak biz ne yapmış olduk şimdi?" diye düşünüyor olurum.

Çok da sorun etmezdim belki, ama aklıma gelirdi herhalde.

AK Parti hükümeti 2007'den itibaren dört beş yıl boyunca Silahlı Kuvvetler'le itişti. Generaller siyasete bulaşmaya kalkınca "Sen benim memurumsun" dedi; eskiden her ağustos ayında düzinelerce subayın ordudan ihraç edilmesiyle sonuçlanan YAŞ sürecine müdahale etti; askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasının önünü açtı; yüzlerce hapse tıklmasını sağladı.

Bu didişme AK Parti'nin popülerlik kazanmasında önemli bir rol oynadı.

CHP'nin, Beşiktaş, Kadıköy ve Çankaya sakinlerinin anlayamadığı tam da buydu. Halkın büyük bir kesiminin asker karşısındaki ezikliğini, seçtiği hükümetleri defalarca devirmiş olanlara karşı duyduğu öfkeyi hiç anlayamadılar. AK Parti ise anladığı için askerle didişti ve didiştikçe de oyunu artırdı.

"Hukuk mücadelesi"

Ergenekon davası, Balyoz davası, 28 Şubat davası, Kenan Evren davası halk arasında destek gören, haklı ve doğru oldukları iyi bilinen davalarıdır.

12 Eylül'de, 28 Şubat'ta neler yapılmış olduğunu, memlekette faili meçhul cinayetler işlendiğini, İstanbul sokaklarında bile gündüz gözüyle insan öldürüldüğünü, bombalar patladığını herkes biliyordu. Ve bütün bunların askere ve devlet güçlerine uzandığından kimsenin kuşkusu yoktu.

Dolayısıyla, bütün bu davaların meşru olduğunu, gerçek olaylarla ilgili olduğunu biliyordu herkes. Ve dolayısıyla, davalar AK Parti'ye

puan kazandırdı.

Kenan Evren ile Tahsin Şahinkaya'nın müebbet hapis cezası yemesi doğal karşılandı. Kimsenin kılı kırkırdamadı. Çok geç ve biraz da anlamsız bir şekilde de olsa, "Adalet yerini buldu" diye düşündü herkes.

Peki, aynı günlerde tüm Balyoz mahkûmlarının serbest bırakılmış olması hakkında ne düşünür AK Parti seçmeni?

Ergenekon ve 28 Şubat davalarından içeri girmiş olan kimsenin artık içerde olmaması hakkında ne düşünür?

Ve en önemlisi, bunların serbest bırakılmasıyla ilgili olarak Başbakan'ın övünmesi hakkında ne düşünür?

Şöyle demiş Başbakan:

"Hepsi dışarı çıktı. AİHM'e gitseydiler, oradan böyle bir netice alabilirler miydi? Hayır. AİHM lehlerinde bile karar

verse, biz Türkiye olarak belli bir bedel öderdik, yine içerden çıkamazlardı. Şimdi hepsi içerden çıktı mı? Çıktı. Biz şu anda onlardan teşekkür beklemiyoruz, ama bu ülkede hukuk mücadelesini kimlerin verdiğini bilsinler."

Darbeleri kim uydurdu?

Peki, AK Parti seçmeni düşünmez mi, "Balyozcuları hapisten çıkarmak için verilen mücadele "hukuk mücadelesi" ise, bu herifleri hapse tıkmak için verilen mücadele ne mücadelesiydi?"

Düşünmezler mi, "28 Şubatçıların hepsi serbest olduğuna göre, 28 Şubat diye bir şey olmadı mı? Biz rüya mı görmüştük? Çevik Bir diye bir general yok muydu?"

Düşünmezler mi, "Ergenekon davası çöktüğüne göre, derin devlet diye bir cinayet şebekesini biz hayal mi etmiştik?"

Düşünmezler mi, "Bu davaların hepsi 'paralel yapı' tarafından uydurulduysa, darbeleri, darbecileri, katilleri de mi onlar uydurdu? Hiç yok muymuş aslında memleketimizde böyle şeyler?"

Düşünüyorlardır bence.

Roni Margulies

Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Aspurçe Gizem Kılınc, Ayla Başaran, Çağla Oflas, Deniz Güngören, Ersin Tek, Faruk Sevim, Gül Dönmez, Meltem Oral, Nurdan Düvenci, Onur Devrim Üçbaşı, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Özdeş Özbay, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Ümit İzmen, Volkan Akyıldırım, Yiğit Aksakoğlu.

Anti-Capitalista

Antikapitalist bir sol için temeller

Kitlesesel, yeni bir sol için

Dünyada 2008 yılında başlayan küresel kapitalizmin krizi ve insan eliyle gerçekleştiği inkâr edilemez olan iklim krizi, Türkiye’de 2000’li yıllara damgasını vuran bütün politik başlıklarda süren mücadeleler gösteriyor ki, bize hem dünyada hem de Türkiye’de kitlesel sol partiler lazım.

Bu partileri inşa etmek en acil işimiz olmalı. DSİP, daha 2000’li yılların başında, temel hedefini, kitlesel sol partinin inşası için çalışmak olarak belirledi ve bulduğu her fırsatta, sektör örgütlerin politika yapış biçimlerinden çok daha farklı ve etki alanı ölçülemeyecek kadar geniş bir örgütlenme ağına sahip olmamız gerektiğini vurguladı.

Böyle bir ağa duyulan ihtiyaç her geçen gün derinleşiyor.

Soma’da yaşanan madenci katliamı, nükleer santral yapma girişimleri, nefret cinayetlerinin sayısındaki artış, kadınlara yönelik şiddetin ara vermeden devam etmesi; kentsel dönüşümün, tarihi ve kentlerin içinde yoksulların da bir ölçüde nefes alması anlamına gelen dokusunu tarumar etmesi; ekolojik sistemin tüm canlı türleriyle yıkılması, sendikal örgütlenmenin zayıflığı, iktidar partisinin de muhalefetin de muhafazakârlığı, devletin üzerinde yükseldiği katliamlar tarihinin her bir basamağıyla henüz tam anlamıyla bir yüzleşmenin gerçekleşmemiş olması, neden kitlesel bir sol partiye ihtiyacımız olduğunu gösteren politik sorunlar zincirinin konu başlıklarından bazıları.

Demokratik bir anayasanın hazırlanmamasından, darbe döneminin anayasa, hukuk ve adalet mekanizmalarının etkisi altında mücadele etmek zorunda olmamıza kadar bir dizi konu başlığı daha eklenerek, neden kitlesel bir sol partiye ihtiyaç duyduğumuz gerekçelendirilebilir.

Türkiye’de muazzam boyuttaki politik kamplaşma, sınıf mücadelesinin seyrinde ani tutumlar almayı zorunlu kılan değişiklikler yaratıyor. Bize, bu

ani değişikliklere ayak uyduracak ama temel yaklaşımını da daima koruyacak kitlesel bir parti gerekiyor. 2012 yılında, PKK üyesi tutukluların başlattığı açlık grevlerinin toplumda yarattığı karamsar atmosferin tam içinden, çözüm sürecinin umut dolu ilk adımları atıldı. Türkiye’de, özgürlük isteyen binlerce insanı aynı örgütlenme ağına buluşturmak zorunda olan bir kitlesel bir partinin neden ihtiyaç olduğunu gösterircesine, kemalizmin devletçi, milliyetçi, içe kapalı, emekçi sınıfların gerçek sorunlarından da sahip oldukları potansiyel değişim gücünü kavramaktan da uzak olan muhalafet, çözüm sürecine duyarsız kaldı. Duyarsız kalmadığı yerlerde ise süreç açıktan karşı çıktı.

Ezilen Kürt halkının ilk kez bu düzeyde muhatap olarak öne çıktığı bir sürece; ölüme, savaşa, militarizme, ırkçılığa karşı çıkması gereken muhalefet örgütlerinin tüm gücüyle destek olması beklenirdi. İşte bu yüzden kitlesel bir sol parti lazım. Barış masasına oturacak güven ve yeteneğe sahip olan Kürt halkının, müzakere sürecinden en temel haklarını kopartıp çıkmasını garanti altına almak için, Kürtlerin uzattığı barış elini tüm gücüyle ve kitleselliğiyle tutacak bir kitlesel sola ihtiyacımız var.

1980’de gerçekleşen askeri darbeden sonra, en başta Kürt hareketinin direnişiyile başlayan mücadele dalgası, devlete geri adım attırmaya başladı ve bunun araladığı kapıdan sayısız mücadele platformu girdi. Bu mücadeleler, devletin katliamcı bir geleneğe sahip olduğunu açığa serdi. 1915 Ermeni Soykırımına, Varlık Vergisi’ne, Rumların 1964’teki sürgününe ve Alevilerin maruz kaldığı baskılara karşı seslerin eskisinden çok daha gür bir şekilde çıkmasına neden oldu. Hrant Dink’in bir suikastle öldürülmesi, yüz binlerce insan tarafından protesto edildi.

Devlet ve yaslandığı gelenek, Türkiye kapitalizmi, Türkiye sermaye sınıfı, askeri darbeler çok daha net

Tüm özgürlükleri savunan gezegene sahip çıkan bir parti

bir şekilde teşhir olmaya başladı. Türkiye’nin bu tarihiyle hesaplaşmak için, darbelerle, Türk kontgerillasıyla hesaplaşmak gerekiyordu ve darbelere ve Ergenekon’a karşı yaygın bir direniş başladı. Bu direnişte, kemalist muhalefetin siyasal görüşlerinin kaçınılmaz olarak içerdiği İslamofobi, hükümet partisinin Milli Görüş geleneğine de yaslanması nedeniyle, hükümet karşıtı bir maskenin arkasına gizlendi.

İslamofobi, iki tehlikeli eğilimi besledi. Hükümet, kendi tabanını ikna etmek için, hükümet karşıtı her gelişmeyi darbecilikle suçlamak için güçlü bir zemin buldu. İslamofobiyi besleyen muhalefetin tabanında ise aşılması güç bir kenetlenme gerçekleşti.

İşte bize bu yüzden kitlesel bir sol parti gerekiyor. Bir yandan AKP’ye oy veren emekçileri “bidon kafalı” ilan eden İslamofobiye hiçbir prim vermeyecek ve bu kitlenin doğuştan AKP’nin tabanında olmayan kesimlerini AKP’den kopartacak, bir yandan da milliyetçi-ırkçı bir koalisyonla kendisinden siyasi ve yaşam tarzıyla farklı olan her kesimi düşmanlaştıran “seküler” kesimlerin yaygınlaşmasını engelleyecek bir hareket inşa etmek zorundayız.

Gezi direnişi, neden böyle bir partiye ihtiyaç duyduğumuzu bir kez daha gösterdi. Gezi direnişi, bu kısa yazıda değinilen tüm tartışmaların ve çok daha yoğun yaşandığı bir laboratuvar oldu. Bu direnişin açığa çıkarttığı en önemli ihtiyaç ise, özgürlükleri hiyerarşik bir şekilde sıralamayan, bir özgürlüğü görmezden gelip başka bir özgürlüğü savunuyormuş gibi yapmayan, hiçbir özgürlüğün savunulmasını ertelemeden, savaşımlara karşı olan, tüm dünyanın ezilenlerinin çıkarının bir ve aynı olduğunu savunan; iklim kriziyile, ekonomik kriziyile, yarattığı yoksulluk, yolsuzluk ve adaletsizlikle gezegeni yaşanmaz hâle getiren kapitalizme karşı olan, Ermeni soykırımıyla hesaplaşmadan demokrat olunamayacağını bilen, Kürtlerin özgürlüğünü ve kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz savunan kitlesel bir partidir. Böyle bir kitlesel sol parti, emekçilerin kurtuluşunun ve özgürlüğünün, emekçilerin kendi eylemlerinin, mücadelesinin ve direnişinin ürünü olacağı yaklaşımına sınırsız sahip çıkmalıdır.

DSİP’in attığı her politik ve örgütsel adım, bu hedefe yöneliktir.

Şenol Karakaş

Türk-İş'te sular ısınıyor

Soma'daki madenci katliamından sonra Türk-İş tabanında yükselen hareket sendika bürokrasisinin bu hafta bir dizi eylem kararı almasına yol açtı. Çarşamba günü iki saat iş bırakan Türk-İş'e bağlı sendikalar, 81 ilde özelleştirmelere ve taşeronlaştırmaya karşı AKP il binalarının önüne yürüdü.

Özelleştirilmesi gündemde olan Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santralleri ile kömür ocaklarında çalışan işçiler, "Soma'da çocuklar baba diye ağlıyor", "Yatağan Soma olmayacak", "şalter incek AKP gidecek", "direne direne kazanacağız", sloganları atarak yürüdüler. İki kilometre yürüyen işçiler zaman zaman oturma eylemi de yaptılar.

Türkiye Maden İşçileri Sendikası öncülüğünde "iş cinayetlerine, özelleştirmelere, talana ve soyguna hayır" mitingi düzenlendi.

Soma'da resmi rakamlara göre 301 işçinin yaşamını yitirdiği ocakta çalışan işçilere, verilen vaatlere rağmen maaşlarının yatırılmaması üzerine işçiler iki gün oturma eylemi yaptı. İki günün sonunda taleplerinin yerine getirilmesi

üzerine maaşlarını bankamatikten aldılar.

Şişe cam'da grev var!

Şişecam işçileri insanca ve daha adil bir ücret talebiyle greve çıktı. Kristal-İş Sendikası ile Cam İşverenleri Sendikası arasında Şişecam'a bağlı işyerleri hakkında süren Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca 10 fabrikada 5 bin 800 cam işçisi greve çıktı. Pazarlıklarda ücret zammı, düşük ücretli çalışanlar için iyileştirme zammı, işe giriş ücreti ve bazı maddi haklar üzerindeki anlaşmazlıkların sonucunda cam işçileri grev kararı aldı. Kristal-İş'in açıklamasına göre; çalışanların iş güvencesi ve kazanılmış haklarına dönük iki idari madde de uyumsuzluk yaşandı. Grev sabahı fabrika önünde toplanan işçiler talepleri karşılana kadar greve devam edeceklerini belirttiler.

insanca ve adil bir ücret

Kâr oranlarını her yıl arttıran, dünya markası olmakla övünen Şişecam kuruluşlarında çalışan bir cam işçisinin ortalama saat ücreti Aralık

2013 tarihi itibarıyla 9,24 lira. Aylık 2079 liralık brüt ücretten cam işçisinin eline geçen ücret 1500 lirayı buluyor. Bunun dışında 6 bine yakın cam işçisi arasında, 846 lira asgari ücretle çalışan çok geniş bir kesim var. Bu durum Türk-İş'in açıklık sınırı olarak açıkladığı 1000 TL'nin çok gerisinde; 3500 TL'lik yoksulluk rakamlarının ise kat be kat uzağında yer alıyor. Kristal-İş'in yaptığı açıklamalara göre cam fabrikalarında ücret ortalamaları yıldan yıla ve düzenli olarak gerilemekte. Son iki yıl içinde ortalama ücretlerdeki gerileme yüzde 13, son iki dönem toplu iş sözleşmeleriyle sağlanan ücret artışlarına rağmen ortalama ücretlerdeki gerileme ise yüzde 23 oranında.

Bunun dışında cam fabrikalarında aynı işi yapan işçiler arasında iki katı aşan ücret farkları bulunuyor ve bu da ücret adaletsizliğine yol açıyor.

Toplu sözleşmedeki iyileştirme talebi bu sorunun aşamalı olarak giderilmesini öneriyor. Ekonomik taleplerin yanı sıra iş güvencesini sağlamayı ve kazanılmış hakları korumayı hedefleyen talepler şişecam işçisinin haklı talepleridir.

mücadelenin içinden

İşçi sınıfının daha fazla ortak eyleme ihtiyacı var

Son aylarda pek çok işçi eylemini, işçi cinayetlerini, mecliste taşeron yasası ile ilgili tartışmaları, sendikaların tepkilerini iç içe bir şekilde yaşıyoruz. 15 Mayıs'ta, Soma katliamından iki gün sonra, katliamı protesto etmek için tüm sendikalar tarafından bir günlük genel eylem yapıldı, bazı fabrikalarda iş durduruldu, bazı işyerlerinde bildiriler okundu.

Ankara'da üç aydır direnişte olan Yatağan işçileri, Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal etti. Eylemlere rağmen Yatağan Termik Santrali ile Güney Ege Linyitleri İşletmesi (GELİ) özelleştirildi. İhaleye tepki gösteren çok sayıda işçi Yatağan-Milas yolunu trafiğe kapattı.

Şırnak'ta kömür ocaklarında meydana gelen göçüklerde geçen hafta 3 işçi, bu hafta ise 2 işçi hayatını kaybetti. İstanbul Kartal'da üç inşaat işçisi, üzerine çıktıkları iskelelerin çökmesi sonucu 16. kattan düşerek öldü. Maslak 1453 projesinde çalışan bir işçi, başına demir düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. Cinayetin ardından işçiler, iş bırakma eylemi yaparak şantiyeyi terk etti. İnşaatlarda hayatını kaybeden işçi sayısı, beş ayda 100'ü buldu.

Şişe cam işçileri greve başladı.

Son iki yıldır pek çok başka sınıf eylemi de gördük. THY grevleri, Mersin Liman İş grevi, İsdemir ve MMK grevleri, Kazova direnişi, Greif işçilerinin fabrika işgali. Ama bu eylemlerde genellikle eylemci işçiler yalnız kaldı, mücadeleleri tüm işçi sınıfı tarafından desteklenemedi.

Son aylarda ise sendikalar giderek daha fazla ortak eylemler yapmaya başladılar. Önce Soma için genel eylem yapıldı, daha sonra meclisteki taşeron yasasına karşı DİSK, Türk-İş ve Hak-İş birlikte tavır aldılar, hükümetle görüştüler.

22 Haziran Pazar günü Soma'da, sendikalar tarafından işçi cinayetlerine, özelleştirmelere, talana ve taşeronlaşmaya hayır mitingi yapıldı.

Uzunca bir süredir AKP yandaşlığı-karşıtlığı şeklinde süren ve sınıfın bütünsel hareketini engelleyen kutuplaşma giderek aşıyor. İşçi sınıfının ortak eylemleri hayata geçiriliyor, işçi sınıfı gündeme kendi sınıf çıkarları doğrultusunda müdahale ediyor.

Şimdi işçi sınıfının kitlesel katılım sağlayabileceği ve somut başarı elde edeceği bir kampanya inşa etmenin tam zamanı. Sokakta, işyerlerinde, okullarda ve mahallerde "İş cinayetlerine son!" kampanyasını inşa etmek, kitlesel bir mücadele dalgasının önünü açacak ve işçi sınıfı hareketini güçlendirecektir.

Tüm işçi cinayetlerinin sorumlularından hesap sorulması için, sendikaların, meslek odalarının, diğer sınıf örgütlerinin, emekten ve özgürlükten yana güçlerin bir araya gelecek ortak hareket etmesi gerekir.

Faruk Sevim

Marx diyor ki...

Diğer işçi partilerinden farkımız

"Komünistler, öteki işçi sınıfı partilerine karşı ayrı bir parti oluşturamazlar.

Tüm proletaryanın çıkarlarının dışında ayrı çıkarlara sahip değillerdir.

Proleter hareketi biçimlendirmek ve kalıba sokmak üzere kendilerine özgü hiçbir sektör ilke getirmezler.

Komünistler, öteki işçi sınıfı partilerinden yalnızca şunlarla ayrılır: 1. Farklı ülke proletarlarının ulusal savaşlarında, her türlü milliyetten bağımsız

*olarak, tüm proletaryanın ortak çıkarlarına işaret eder ve bunları sürerler. 2. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşınının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, her zaman ve her yerde, tüm hareketin çıkarlarını temsil ederler."**

Türkiye solunda kendine sosyalist, komünist, işçi sınıfı partisi diyenlerin ne savduklarına ve ne yaptıklarına bakıldığında Komünist

Manifesto'daki bu tanımlara hiç de uymadıkları kolayca görülür.

Her birinin varlık nedeni neredeyse diğerleri ile rekabet etmek, çoğu zaman iftira ve hakaret kimi zaman şiddet ancak çok az siyasi eleştiri ile öteki sol örgütleri bastırmaktır. Egemen sınıfın partilerine ve devletine karşı mücadeleye harcadıkları enerjiden çok daha fazlasını "sol içi tartışma" denilen çekişmelere harcarlar.

Böyle davranmalarının nedeni proletaryanın dışında ayrı çıkarlara sahip olmalarıdır. İster silahlı mücadele ister parlamento, her biri kendi partilerinin iktidarını savunur. Sosyalizmi bir partinin iktidarı olarak gören bu anlayış işçi

sınıfının ne istediğine bakmaz. Sendika mitinglerinde işçi sınıfının ortak acil taleplerini değil kendi parti ya da örgütlerini öven sloganlar atarlar.

Ancak işçi sınıfı hiç de onların istediği gibi davranmaz. Kendilerini iktidara taşımayan işçilere dönüp "sürü", "bidon kafalı" derler. Her görüşten ve inançtan işçiyi ortak talepler etrafından birleştirmeye çalışmazlar. Türk-İş, Hak-İş ve Memur-Sen'i baş düşman ilan ederler. Kendi sektör ilkelerini dayatarak hareketi böler ve geniş kitlelerin mücadeleye atılmasını engellerler.

Soma'da geçen hafta sonu işçi ölümlerine ve özelleştirmeye karşı sendikalar tarafından düzenlenen miting kendine işçi partisi diyenler tarafın-

dan Türk bayrağına boğuldu. Faciadan sağ kurtulduktan sonra "Çizmelerimi çıkarayım mı? Sedyeye kirlenmesin" diyen Ağrılı Kürt işçi Murat Yalçın'ı ve her gün inşaatlarda ölen Kürt işçilerin çıkarılarını hiç sayarak işçi sınıfı böldüler.

Temellerini Stalin'in tek bir ülkede sosyalizmin kurulabileceği görüşünden alan tüm ulusal sosyalizm akımlarından bizim farkımız her mücadele içinde uluslararası işçi sınıfının genel çıkarlarını savunmamız. Bu yüzden milli, yerli değil küresel antikapitalist hareketin parçasıyız ve işçi sınıfının birliği için mücadele ediyoruz.

* Komünist Manifesto, Marx ve Engels, 1848.

Volkan Akyıldırım.

Her yerde her çocuğa KREŞ

Kreş haktır!

- Çocuk, yaşlı, engelli ve hasta bakımı gibi bakım yükümlülükleri yalnızca kadınların değil tüm toplumun paylaşması gereken bir sorumluluktur. Kaliteli ve ulaşılabilir bakım hizmetleri devlet tarafından sunulmalıdır.
- İşyerlerinde emzirme odası ve çocuk bakım hizmeti verilmesi zorunluluğu kadın çalışan sayısı üzerinden değil, toplam çalışan sayısı üzerinden uygulanmalıdır.
- Çocuk bakım ve eğitim hizmetleri tüm ebeveyn ve çocuklar için bir hak haline getirilmelidir.
- Mahalle kreşleri, işyeri kreşleri, Organize Sanayi Bölgesi (OSB) kreşleri gibi birçok kreş modeli var olmalı, çocuklarını nasıl bir kreşe göndereceklerinin tercihi ebeveyn bırakılmalıdır.
- Kreşler, kolay ulaşılabilir, ücretsiz, nitelikli ve özellikle vardiyalı çalışanların çocukları için 24 saat açık olmalıdır.

Kreş hakkı devlet tarafından sunulması gereken sosyal bir hak. Devlet bu yükümlülüğünü yıllardır yerine getirmeyerek sorumluluğu tek tek ailelerin omuzlarına yıkmaktadır. Bu politikanın sonucu kadınların en doğal görevi olarak görülen annelik "mesleği" nedeniyle kadınlar iş yaşamının dışında kalmaktadır. Mevzuatın bu kadar yetersiz olması ya da kadınların eğitim oranlarının artarak iş yaşamında daha fazla yer almalarına rağmen kreş hakkının hala tanınmamasının kökeninde kadının asıl işinin ev-çocuk bakımı olduğunu düşünen anlayış yatmaktadır.

Başbakan özellikle seçim gezilerinde 3 çocuk istiyorum diyerek üstüne vazife olmayan konulara burnunu sokuyor. Ama tam da üzerine vazife olması gereken konuda yani bu çocukların bakımı konusunda tam bir suskunluk içinde. Ekonomideki büyüme bir övünç kaynağı olarak açıklanırken, güncelliğini yitirmiş olan yasalar ardarda torba yasalarla değiştirilirken nedense milyonlarca kadın ve erkek işçinin hayatını etkileyecek olan kreş konusunda adım atılmaktadır. Son dönemde çalışan kadınlara ilişkin yapılan yasal değişiklikleri

kadının asıl görevine uygun olan esnek çalışmaya ilişkin düzenlemeler oluşturmaktadır.

Hükümetin kreş konusundaki suskunluğunun nedeni işverenlere getireceği ek maliyetten kaynaklanmaktadır. Hükümetin işverenleri nasıl korunduğunu en son Soma faciasında birkez daha gördük. Ortada 4000 den fazla yetim çocuk var. Madencilerin eşleri olan kadınların kaderi ev-çocuk bakımı ve yoksullukla örüldüğü için faciadan sonra yaşadıkları acının yanı sıra hayatları daha da zorlaştı. Hükümet toplanan yardımlarla "yaraları

sarma" telaşına düşerken Soma Holding patronunun kılına bile dokunmadı.

Patronlara ve onların sözcülüğünü yapan hükümete rağmen kreş hakkını gündeme getirmek, sendikalar, kadın örgütleri ile birlikte ortak kampanyalar örgütleyerek bu hakkı kazanmamız mümkün. Başbakan ısrarcı olduğu 3 çocuk talebini her gündeme getirdiğinde aslında sorunun başka bir yönünü de gündeme taşıyor. Bizler hem bedenime karışma diyerek devletin özel hayatımıza müdahalesine karşı çıkarken hem de kreş hakkı için mücadele edebili-

İş Kanununa göre emzirme odası :

100-150 kadın işçi çalıştırılan işyerlerinde, bir yaşından küçük çocukların emzirmeleri için işveren tarafından, bir Emzirme Odasının kurulmalıdır.

Kreş ve Anaokulu:

150 den çok kadın işçi çalıştırılan işyerlerinde, 0-6 yaşındaki çocukların bırakılması ve bakılması, emziren işçilerin çocuklarını emzirmeleri için işve-

ren tarafından Kreş yaptırılması zorunludur

İşverenin bu sorumluluğa uymamasını cezası ise sadece 1.232-TL. idari para cezası olarak belirlenmiştir.

Türkiye'de 150 ve üstü kadın işçi çalıştıran işyeri sayısı 7 bin 204'tur. Ancak bunların yalnızca 300'ü denetlenmiştir. Bu denetlemeler 300 işyerinden %45'inde kreş bulunmadığını göstermiştir.

sosyalizm sohbetleri

Darbe karşıtlığı ve sosyalistler

1980 darbesinin mimarları Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'nın apoletlerinin sökülmesi 30 yıllık bir mücadelenin ürünü. Darbe karşıtlarının bir kazanımı. Söz konusu yargılamanın AKP döneminde olması, darbecilerin yargılanmasını önemsizleştiren pek çok fikrin yaygınlaşmasında etkili oldu. Bu konunun sosyalistleri ilgilendirmede iddia edildi. Devrim olmadığı müddetçe darbecilerden hesap sorulamayacağı öne sürüldü. Darbe karşıtlığı, egemen sınıflar arası çatışma-

da saf tutmaya indirgendi. Devrimcilerin reformlar için de mücadele etmesi gerekliliği önemsizleştirildi.

Bu fikirlerin aksine, toplumdaki bütün siyasi ve sosyal çatışmalara aktif bir şekilde müdahil olmalıyız. İşçi sınıfının kendi çıkarlarının söz konusu olduğu her durumda eyleme geçmesi, sınıf mücadelesinin bir gerekliliğidir. Ücret artışı, iş saati, iş güvenliği, sendikalaşma hakkı gibi konular işçi sınıfının güncel sorunlarıdır. Bunlar devrimden sonraya ertelenemeye-

cek, bugünden kazanabileceğimiz reform talepleridir. Bir takım siyasi talepler de reform mücadelesinin parçasıdır. Cuntacılar, askerinin siyasete müdahalesine karşı olmak da işçi sınıfının güncel reformlar mücadelesinden bağımsız değildir.

Yirminci yüzyılın başında, Almanya'daki işçi sınıfı mücadelesinin önemli aktörlerinden biri olan devrimci Rosa Luxemburg'un tespiti bugün hala geçerli: "Burjuva toplumdaki sosyal güçlerin arasındaki ilişkilerdeki her geçiş, ülkedeki siyasi ilişkilerdeki her değişim ilk olarak işçi sınıfının durumunu etkiler. Sosyalizm burjuva toplumunun dışında gerçekleştirilmediği, örneğin her ülkede ayrı bir koloni olarak kurulmadığı

sürece, burjuvazinin içerisinde olanlara kayıtsız tanıklar gibi davranamayız. Burjuva toplumundan sosyalist topluma göç etmeyi düşünmüyoruz; aksine burjuva toplumunu tam da onun tarafından yaratılan araçlarla alaşağı ederken, zafere doğru yürüyüşünde işçi sınıfının tüm sosyal olayları kendi lehine etkilemek için çaba göstermesi gerektiğini düşünüyoruz."

Dünyadaki eşitsizliğin, baskının ve sömürünün nasıl son bulacağına dair en net cevabımız, devrim. Reformlarla toplumdaki adaletsizliğin kökten değişmeyeceği bir gerçeklik. Ama reform için mücadele etmeyeceğimiz anlamına gelmez.

Daha fazla demokrasiyi bugünden kazanabileceğimizi

düşünüyoruz, ertelemiyoruz. Demokratik haklar için talep edilen reformları kazanma çabası, aynı zamanda sistemin bütününe karşı verilen bir mücadele için güç biriktirmenin bir yoludur.

Pusulânızı işçi sınıfının kazanımlarına göre değil de sadece iktidarın kaybedişine göre ayarlarsanız, yolunuzu şaşırmanız kaçınılmazdır. Bugün yolu şaşırınlar, darbecilerin yargılanmasını ve cezalandırılmasını sırf 'AKP'nin işine yarar' diye önemsizleştiriyor. Bunu yaparken işçi sınıfının çıkarlarına sırtını dönüyor. Tıpkı yerel seçimlerde sırf AKP yenilsin diye faşistlerle işbirliği yapılabileceğini söylerken, hareketin sağcılışmasına neden olmaları gibi.

Meltem Oral